

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Jeg kan sige til hr. Dræbyes orientering, at jeg hverken har rådet eller vejledet nogen som helst idrætsledere om, hvordan de skulle forholde sig med hensyn til disse problemer. Jeg er tidligere blevet spurgt om, hvorvidt jeg finder det heldigt, at der sker en sammenblanding, og så siger jeg: nej, det finder jeg ikke heldigt, men jeg drømmer da ikke om at begynde at blande mig i det og gribe ind over for nogle forbund eller give lederne gode råd om, hvordan de nu skal tackle den situation. Det vil de sikkert også have sig frabedt.

Søren Hansen (S):

Efter det sidste svar, som var helt interessant, kunne det være af interesse at høre, hvad ministerens vurdering er af den sammenblanding, der finder sted mellem idrætsudøvelse og de levende reklamesøjler, der jo er at se, hver gang man overværer en idrætsaktivitet. Hvad er ministerens egen vurdering af denne sammenblanding?

Dræbye (RV):

Jeg forstod ikke rigtig ministerens svar, for i spørgetiden sidst udtalte ministeren sig, så vidt jeg har forstået det, som minister for kulturelle anliggender og ikke som privatperson, idet man jo ikke kan forestille sig, at en minister besvarer et spørgsmål i folketingets spørgetid som privatperson. I det svar gav ministeren udtryk for en opfattelse af, hvordan ledere skulle forholde sig i forhold til den virksomhed, som idrætsudøvere har på det politiske område, idet ministeren sagde, at disse idrætsledere skulle være sig deres ansvar bevidst. Det var dog en direkte henstilling til de pågældende ledere om at foretage sig noget i det anliggende, ellers ville de jo ikke – sådan måtte man forstå ministeren – være sig deres ansvar bevidst.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Reklamer på kroppen eller på idrætsanlæggene i forbindelse med kampe har jeg personlig ikke noget imod. Men hvis et flertal i folketinget ønsker at bevilge store, nye offentlige midler til eliteidrætten, som overflødiggør, at der er reklamebidrag – det har jeg svært ved at forestille mig at man vil gøre – så tager vi kampene uden reklamer, men så

længe det er en økonomisk betingelse for kampene, at der gives nogle reklametilskud, finder jeg ikke noget ondt i det. Det er min mening om det, men i øvrigt agter jeg da ikke at gribe ind, hvad jeg også har sagt til hr. Dræbye.

Hvad angår hr. Dræbyes bemærkning om, hvorvidt jeg udtaler mig som privatperson, kan jeg svare; selvfølgelig gør jeg ikke det. Jeg udtaler mig som minister for kulturelle anliggender. Deri har hr. Dræbye fuldstændig ret, og det har jeg også sagt i dag, men der er stor forskel på at udtale sig om, hvorvidt man finder noget heldigt, og så om, hvorvidt man vil gribe ind over for noget. Jeg agter ikke at gribe ind, idet jeg finder, at det er noget, idrættens ledere, trænere og spillere selv må finde ud af – det er deres problem – men jeg finder det da mærkværdigt, hvis en minister, som også er politiker, ikke skulle kunne have lov til at udtale sig om, hvorvidt man finder det heldigt eller ej. Det er et helt andet spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 247

3) Til *ministeren for kulturelle anliggender* af:

Dræbye (RV):

»Vil ministeren nærmere begrunde, hvorfor idrætsudøvere ikke må udtrykke deres politiske holdning i forbindelse med idrætsudøvelse?«

Skriftlig begrundelse

I sit svar af 16. november d.å. på spørgsmål nr. S 122 udtaler ministeren bl.a. (Folketingstidende 1983-84, sp. 1814):

»Men det er helt klart, at en sådan tillid er baseret på, at man i foreningerne dyrker idræt og ikke politik, og at lederne drager omsorg for, at dette er tilfældet.

Jeg finder det således ikke heldigt, at der sker en sammenblanding mellem politisk fredsarbejde og idræt.«

Svaret indeholder ingen begrundelse. Derfor ønskes det nærmere uddybet, hvorfor ministeren har denne opfattelse, og om det er en betingelse for de direkte og indirekte tilskud til idrætsudøvelse, at idrætsudøverne ikke i forbindelse med idrætsudøvelsen giver udtryk for deres politiske opfattelse. Det ønskes